

Het verborgen land

EEN DUISTERE
WAARSCHUWING

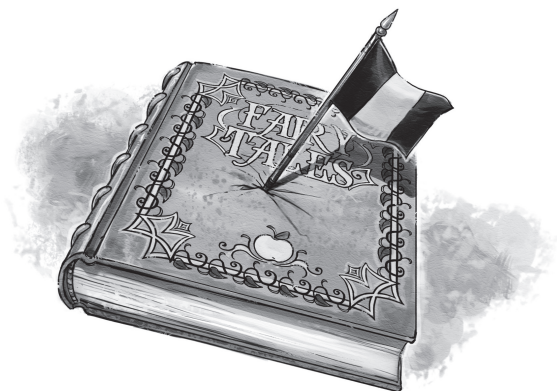

CHRIS COLFER

Met illustraties van
BRANDON DORMAN

Vertaald door
SABINE MUTSAERS

FONTAINE UITGEVERS

PROLOOG

TE GAST BIJ DE GRANDE ARMÉE

1811, het Zwarte Woud, Rijnbond

Het was niet moeilijk te raden waarom dit gebied het Zwarte Woud werd genoemd. De abnormaal donkere bladeren en de schors van de boomstammen waren 's avonds laat bijna niet te zien. Ook al piepte de heldere maan als een verlegen kind achter de wolken vandaan, niemand kon weten wat er in de dichte bossen op de loer lag.

De kilte bleef in de lucht hangen als een sluier die de bomen bedekte. Het was een afgelegen, oud woud; de boomwor-

tels verdwenen even diep de bodem in als dat de takken hoog de hemel in reikten. Zonder het bescheiden pad dat slingerend over het terrein liep zou het woud volkomen onaangeroerd hebben geleden, ongezien door mensenogen.

Een donker rijtuig, voortgetrokken door vier sterke paarden, schoot als een kanonskogel door het woud. Twee zwiepende lantaarns verlichtten het pad en gaven het rijtuig het aanzien van een reusachtig schepsel met gloeiende ogen. De Franse soldaten van Napoleons Grande Armée reden er te paard naast. De kleurrijke uniformen van de soldaten waren bedekt met zwarte capes, zodat de mannen in het geheim konden reizen – de rest van de wereld zou nooit weten wat hun doel van vanavond was.

Algauw arriveerde het rijtuig aan de oever van de Rijn, gevaarlijk dicht bij de grens van het zich aldoor uitbreidende Franse Keizerrijk. Er werd een groot kamp opgeslagen, met tientallen beige tenten met puntdak, die elk moment konden worden ingenomen door honderden Franse soldaten.

De twee ruiters die het rijtuig volgden stegen af en maakten de deuren van het rijtuig open. Ze rukten twee mannen naar buiten. De handen van deze mannen waren op hun rug vastgebonden, en ze droegen allebei een zwarte zak over het hoofd. Ze gromden en slaakten gedempte kreten – ze hadden ook nog eens allebei een prop in hun mond.

De soldaten duwden de mannen naar het midden van het kamp, de grootste tent in. Zelfs met bedekt gezicht konden de geknevelde mannen merken dat het erg licht was in de tent, en ze voelden een zacht kleed onder hun voeten. De soldaten duwden de mannen hardhandig in twee houten stoelen die achterin stonden.

'J'ai amené les frères,' hoorden ze een van de soldaten achter hen zeggen.

'Merci, capitaine,' zei een andere stem vóór hen. *'Le général sera bientôt là.'*

De zakken werden van de hoofden getrokken en de mannen werden bevrijd van de prop in hun mond. Toen hun ogen eenmaal aan het licht gewend waren, zagen ze een lange, gespierde man achter een groot houten bureau staan. Zijn houding was gezaghebbend en zijn frons allesbehalve vriendelijk.

'Dag, gebroeders Grimm,' zei de lange man met een zwaar accent. 'Ik ben kolonel Philippe Baton. Fijn dat u vanavond kon komen.'

Wilhelm en Jacob Grimm staarden naar de kolonel. Ze hadden sneeën en schrammen en zagen bont en blauw, en hun kleren waren verformfaaid. Het was duidelijk een hele strijd geweest om hen hier te krijgen.

'Hadden we iets te kiezen?' vroeg Jacob, en hij spuugde een hap bloed op het kleed.

'Ik neem aan dat u al kennisgemaakt hebt met capitaine De Lange en luitenant Rembert,' zei kolonel Baton, verwijzend naar de soldaten die de mannen hadden binnengebracht.

"Kennisgemaakt" is niet het woord dat ik zou gebruiken,' zei Wilhelm.

'We hebben geprobeerd beleefd te blijven, kolonel, maar ze wilden niet meewerken,' liet capitaine De Lange zijn kolonel weten.

'We moesten wel geweld gebruiken,' legde luitenant Rembert uit.

De broers keken om zich heen in de tent. Die was onbespelijk ingericht, voor een onderkomen dat nog maar net in

elkaar gezet was. Achter in de hoek tikte een staande klok de nacht weg, en op het houten bureau was een grote kaart van Europa uitgespreid, met Franse minivlaggetjes in de veroverde gebieden geprikt.

‘Wat zijn jullie met ons van plan?’ wilde Jacob weten, en hij probeerde het touw waarmee zijn handen waren vastgebonden los te rukken.

‘Als jullie ons dood wilden hebben, zouden jullie ons inmiddels wel vermoord hebben,’ zei Wilhelm, die ook vocht tegen zijn handboeien.

Door hun onbeleefde houding werd de frons van de kolonel nog dieper. ‘Generaal Marquis heeft om jullie aanwezigheid hier vanavond verzocht, niet om jullie kwaad te doen, maar om jullie om hulp te vragen,’ zei kolonel Baton. ‘Maar ik raad je aan om een toontje lager te zingen, anders zou hij weleens van gedachten kunnen veranderen.’

De gebroeders Grimm keken elkaar nerveus aan. Generaal Jacques du Marquis was een van de meest gevreesde generaals in de Grande Armée, het leger van het Franse Keizerrijk. Bij het horen van zijn naam alleen al liepen de rillingen hen over de rug. Maar wat wilde hij toch van hen?

Plotseling werd de tent gevuld door een onmiskenbare muskusgeur. De gebroeders Grimm merkten dat de soldaten het ook roken en dat ze er gespannen van werden, al zei niemand er wat over.

‘Tsk, tsk, tsk, kolonel,’ klonk een zwakke stem vanuit de tent. ‘Zo behandel je onze gasten niet.’ Degene die het zei had duidelijk de hele tijd meegeluisterd.

Generaal Marquis stapte tussen de grote kandelaars vandaan de tent in; de vlammen flakkerden door de plotselinge

luchtvlaag. De tent werd onmiddellijk gevuld met de sterke muskusgeur van zijn reukwater.

‘Generaal Jacques du Marquis?’ zei Jacob vragend.

Voor een man met zo’n intimiderende reputatie was zijn lichaamsbouw een tikkeltje teleurstellend. Hij was klein, met grote grijze ogen en enorme handen. Hij droeg een rond hoofdedksel dat breder was dan zijn schouders, en op zijn piepkleine uniform droeg hij meerdere eretekens. Toen hij zijn hoed afzette en die op het bureau neerlegde, kwam er een volkomen kaal hoofd tevoorschijn. Nonchalant nam hij plaats in de grote stoel met de kussens achter het bureau en vouwde netjes zijn handen voor zijn buik.

‘Capitaine De Lange, luitenant Rembert, maak onze bezoekers alstublieft los,’ beval generaal Marquis. ‘Dat we in leven vijandige tijden wil nog niet zeggen dat we ongestraft moeten zijn.’

De kapitein en de luitenant deden wat hun werd opgedragen. Er verscheen een vriendelijke glimlach op het gezicht van de generaal, maar de gebroeders Grimm lieten zich niet voor de gek houden – er was in zijn ogen geen greintje mededogen te bespeuren.

‘Waarom hebt u ons gedwongen hierheen te komen?’ vroeg Wilhelm. ‘Wij vormen geen bedreiging voor u of het Franse Keizerrijk.’

‘We zijn academici en schrijvers! Bij ons valt niets te halen,’ zei Jacob.

De generaal stootte een lachje uit en sloeg toen verontschuldigend een hand voor zijn mond. ‘Dat is een mooi verhaal, maar ik weet wel beter,’ zei Marquis. ‘Ik heb jullie namelijk in de gaten gehouden, gebroeders Grimm, en ik weet dat er, net als achter al jullie verhalen, méér achter jullie schuilgaat dan je

op het eerste gezicht zou denken. *Donnez-moi le livre!*

De generaal knipte met zijn vingers en kolonel Baton haalde een groot boek uit zijn bureau tevoorschijn. Dat liet hij met een plof neerkomen voor de generaal, die erin begon te bladeren. De gebroeders Grimm herkenden het onmiddellijk: het was hun eigen boek.

‘Komt dat jullie bekend voor?’ vroeg generaal Marquis.

‘Het is een exemplaar van ons boek met kinderverhalen,’ zei Wilhelm.

‘*Oui.*’ De generaal keek niet op van de bladzijde. ‘Ik ben een enorme bewonderaar van jullie, gebroeders Grimm. Jullie verhalen zijn zo fantasierijk, zo *merveilleuses* – waar halen jullie ze toch vandaan?’

De gebroeders Grimm keken elkaar aan, op hun hoede; ze wisten nog altijd niet waar de generaal naartoe wilde.

‘Het zijn gewoon sprookjes,’ zei Jacob. ‘Sommige zijn origineel, maar de meeste zijn volksverhalen die van generatie op generatie worden doorgegeven.’

Generaal Marquis knikte traag terwijl hij luisterde. ‘Maar doorgegeven door wíé?’ vroeg hij, en hij sloeg het sprookjesboek met een klap dicht. Zijn vriendelijke glimlach verdween terwijl zijn grijze ogen heen en weer schoten tussen de twee broers.

Wilhelm en Jacob wisten geen van beiden wat voor antwoord de generaal wilde horen. ‘Door families, culturen, kinderen, door hun ouders, door...’

‘Feeën?’ vroeg de generaal bloedserieus; hij vertrok niet één spiertje in zijn gezicht.

Het werd doodstil in de tent. Toen de stilte ongemakkelijk lang aanhield, keek Wilhelm Jacob aan en ze lachten allebei geforceerd, alsof het zomaar een luchtige vraag was geweest.

‘Feeën?’ zei Wilhelm. ‘Denkt u dat we de verhalen van feeën hebben doorgekregen?’

‘Feeën bestaan niet, generaal,’ zei Jacob.

Het linkeroog van generaal Marquis begon hevig te trillen, wat de broers verraste. De generaal deed zijn ogen dicht en masseerde langzaam zijn gezicht, tot de tic ophield.

‘Vergeef me, gebroeders Grimm,’ zei de generaal verontschuldigend, met alweer een neplachje. ‘Mijn ogen gaan altijd trillen als er tegen me wordt gelógen.’

‘We liegen niet tegen u, generaal,’ zei Jacob. ‘Maar als onze verhalen een andere indruk bij u hebben gewekt, dan is dat het allergrootste compliment dat u...’

‘STILTE!’ beval generaal Marquis, en zijn oog begon weer te trillen. ‘Jullie beledigen mijn intelligentie, gebroeders Grimm! We volgen jullie al een hele tijd. We zijn op de hoogte van de fonkelende vrouw die jullie de verhalen brengt!’

De gebroeders Grimm werden doodstil. Hun hartslag versnelde en er verschenen zweetdruppels op hun voorhoofd. Ze hadden zich allebei jarenlang trouw gehouden aan de geheimhoudingseed die ze hadden afgelegd, en toch was het grootste geheim van hun leven uitgekomen.

‘Een fónkelende vrouw?’ zei Wilhelm. ‘Generaal, hoort u wel wat u zegt? Dit is belachelijk.’

‘Mijn mannen hebben het met eigen ogen gezien,’ zei generaal Marquis. ‘Ze draagt gewaden die fonkelen als de nachtelijke hemel, ze heeft witte bloemen in het haar en een lange kristallen staf in haar hand. En telkens wanneer ze terugkomt, brengt ze een nieuw verhaal mee voor jullie boek. Maar waar komt ze vandaán? Dat vraag ik me al een hele tijd af. Na het bestuderen van alle landkaarten die ik in mijn bezit heb, ontelbare

dagen lang, moet ik wel aannemen dat ze afkomstig is van een plek die op geen van mijn kaarten te zien is.

Wilhelm en Jacob schudden hun hoofd en deden hard hun best om alles wat hij zei te ontkennen. Maar hoe konden ze de waarheid ontkennen?’

‘Militairen... jullie zijn ook allemaal hetzelfde,’ zei Jacob. ‘De halve wereld veroverd en nog is het niet genoeg. Dus verzinnen jullie maar dingen om in te geloven! Als koning Arthur die maar blijft zoeken naar de Heilige Graal.’

‘*Apportez-moi l’oeuf!*’ beval generaal Marquis.

Capitaine De Lange en luitenant Rembert liepen de tent uit en kwamen even later terug met een zware kist, omwikkeld met kettingen. Die zetten ze op het bureau, voor de neus van generaal Marquis.

De generaal stak een hand in zijn uniform en haalde een sleutel tevoorschijn, die hij veilig om zijn hals droeg. Hij maakte de kettingen los en opende de kist. Eerst pakte hij een paar witte zijden handschoenen en trok die aan. Hij reikte wat dieper in de kist en haalde een reusachtig ei tevoorschijn, gemaakt van het zuiverste goud dat de broers ooit hadden gezien. Het gouden ei was duidelijk niet afkomstig van deze wereld.

‘Is dit niet het allermooiste dat jullie ooit onder ogen hebben gekregen?’ vroeg generaal Marquis. Bijna in trance staarde hij naar het gouden ei. ‘En ik denk dat dit nog maar het begin is, een voorproefje van de wonderen die ons wachten in de wereld waar jullie verhalen vandaan komen, gebroeders Grimm. En daar gaan jullie ons naartoe brengen.’

‘Dat kan helemaal niet!’ zei Jacob. Hij probeerde te gaan staan, maar luitenant Rembert duwde hem terug in zijn stoel.

‘De Goede Fee – de fonkelende vrouw die u daarnet noem-

de – brengt ons de verhalen uit haar wereld, zodat wij ze kunnen doorvertellen in onze wereld,’ zei Wilhelm.

‘Zij is de enige die tussen beide werelden kan reizen. Wij zijn daar nooit geweest en we kunnen u er ook niet naartoe brengen,’ vulde Jacob aan.

‘Hoe komt u eigenlijk aan dat ei?’ wilde Wilhelm weten.

Generaal Marquis legde het gouden ei voorzichtig terug in de kist. ‘Van een van uw overige kennissen, die ándere vrouw die u verhalen levert om door te vertellen. *Apportez-moi le corps de la femme oiseau!*’

Kolonel Baton liep de tent uit. Toen hij even later terugkwam, trok hij een vrachtkar achter zich aan die rondom tralies had. Hij rukte een doek weg die over de kar had gehangen, en de gebroeders Grimm slaakten een geschrokken kreet. In de kar lag het levenloze lichaam van Moeder de Gans.

‘Wat hebben jullie met haar gedaan?’ brulde Wilhelm. Ook hij probeerde nu overeind te komen, maar werd teruggeduwd in zijn stoel.

‘Ze is helaas vergiftigd in een plaatselijke taveerne,’ zei generaal Marquis zonder wroeging. ‘Heel triest om te zien dat zo’n bevlogen vrouw ons moest verlaten, maar die dingen gebeuren nu eenmaal. We vonden het ei tussen haar bezittingen. En dat roept bij mij vragen op. Als deze ouwe zuipschuit al een manier heeft gevonden om tussen verschillende werelden te reizen, dan heb ik er alle vertrouwen in dat jullie dat ook kunnen.’

De broers werden vuurrood, briesend van woede. ‘En wat ben je dan van plan als jullie daar aankomen? De sprookjeswereld opeisen voor het Franse Keizerrijk?’ vroeg Wilhelm.

‘Ja, inderdaad,’ antwoordde generaal Marquis, alsof dat al lang duidelijk was.

‘Jullie hebben geen schijn van kans!’ riep Jacob uit. ‘Er zijn in die wereld mensen en wezens waar jullie je niet eens een voorstelling van kunnen maken! Mensen en wezens vele malen sterker en invloedrijker dan jullie ooit zullen zijn! Het leger wordt verpletterd zodra jullie daar aankomen.’

Generaal Marquis stootte weer een lach uit. ‘Dat is hoogst onwaarschijnlijk, gebroeders Grimm.’ Hij giechelde. ‘De Grande Armée heeft namelijk grootste plannen. Er zijn vele gebieden die we nog voor het einde van het jaar gaan veroveren. De sprookjeswereld is niet meer dan een kruimeltje van de taart waar wij op uit zijn. Op dit moment worden duizenden Franse soldaten getraind, en zij vormen straks het grootste leger dat de wereld ooit heeft gekend. Ik betwijfel sterk of wij ons zullen laten tegenhouden – niet door de Egyptenaren, niet door de Russen, niet door de Oostenrijkers en al helemaal niet door een stelletje feeën en kobolden.’

‘En wat verwachten jullie van ons?’ vroeg Wilhelm. ‘Stel dat het ons niet lukt om jullie een doorgang naar die andere wereld te wijzen, wat dan?’

De generaal glimlachte, maar deze keer was zijn glimlach gemeend. Zijn blik werd hebberig toen hij hun vertelde wat hij wilde.

‘Jullie krijgen twee maanden de tijd om een manier te vinden om de sprookjeswereld te betreden, gebroeders Grimm,’ zei Marquis.

‘En als het niet lukt?’ vroeg Jacob. ‘Zoals ik al zei: de Goede Fee is een erg geheimzinnige vrouw. Misschien zien we haar wel nooit meer.’

Het gezicht van de generaal betrok, zijn blik werd kil en boosaardig. ‘Tsk, tsk, tsk, gebroeders Grimm,’ zei hij. ‘Jullie zul-